

Proloog

.....

De taxi sloeg een bocht om, en plotseling stonden we op Pike Street. Voor ons boog de Manhattan Bridge zich badend in de oranje zons-
ondergang over de East River naar Brooklyn.

‘Nee, nee, dit klopt niet! Wat doen we hier nou?’ riep ik terwijl ik mijn hoofd door de sleuf in de kogelvrije scheidingswand stak. ‘Ik moet naar Clinton Street 91, dat is een stuk terug, bij Delancey. Je bent veel te ver doorgereden.’

Ik plofte vloekend weer neer in de stoel. Had ik maar beter opge-
let. In plaats daarvan had ik verwoed in mijn tas zitten zoeken naar een telefoonnummer – ik had een afspraakje dat ik wilde afzeggen – dat ik nog steeds niet had gevonden.

De chauffeur maakte rechtsomkeert. Ik keek op mijn mobieltje. Oei. Het was al halfvijf; er was al drie kwartier voorbij sinds ik van kantoor was weggegaan. Ik had nog minder dan een uur voor de deadline.

‘Daar, die kant op, die kant moet je op!’ Terwijl we East Broad-
way kruisten stak ik opnieuw mijn hoofd door de scheidingswand. ‘Het is in elk geval meer naar het noorden. Weet je wat, geef me je plattegrond maar even. Heb je eigenlijk wel een plattegrond?’

Met een tenenkrommend kalm gebaar gaf de chauffeur me een beduimd stratenboek aan. Onder mijn afgemeten instructies ram-
melden we Allen Street weer op, kruisten Delancey, sloegen Stanton in en kwamen na vijf straten eindelijk op Clinton. Meteen zag ik dat de huisnummers te laag waren, maar we konden nergens keren.

‘Verdomme. Stop. Stop!’

Ik gaf het stratenboek met een stapeltje dollars ertussen terug en gooide het portier open. Met mijn tas over mijn schouder geslagen sprintte ik voor de vierde keer die week op hooggehakte laarzen door een New Yorkse straat. Om de een of andere reden was het mijn lot altijd overal te laat te komen.

Ik zag direct in welk deel van de straat ik moest zijn, want daar had zich een opstootje gevormd. Winkeliers, bewoners, passanten,

die allemaal met schaapachtige nieuwsgierigheid rondhingen zoals mensen doen wanneer er ergens een ongeluk is gebeurd, staarden naar het gebouw aan de overkant alsof ze wachtten tot de volgende calamiteit daar uit de ramen zou spatten. Cameramensen van NY1 News en Channel 7 Eyewitness News hadden hun statieven langs de stoep opgesteld en stonden rokend af te wachten. Ik voelde de verleiding een sigaret te bietsen, maar ik had geen tijd.

Drie agenten hielden de menigte weg bij nummer 91, een openstaande zwarte deur tussen een Dominicaanse kapperszaak en een Chinese speelgoedwinkel, die naar een liftloos appartementenblok van vijf verdiepingen leidde met aan de voorgevel een verroeste, zigzaggende brandtrap. Een vrouw in een donkerblauw jack met PATHOLOGISCH LABORATORIUM in gele letters op haar rug bewaakte de ingang. Dat betekende dat de lijken nog binnen lagen.

Hijgend wurmde ik me tussen de ramptoeristen door, kijkend of ik andere journalisten zag. Ze stonden een stukje verderop aan de overkant, de enige blanke mannen in de straat, samengeklonterd rond een forse, kale man in een beige rechercheurspak ernstig in hun notitieblokjes te krabbelen. O nee, ik liep de persconferentie mis. Ik dook om een agent heen en stoof over de weg op hen af, intussen mijn blokje uit mijn tas grissend.

‘... zij was gewurgd, lag op de grond. Hij hing aan een leiding,’ zei de rechercheur lijsig terwijl ik me in de groep binnendrong.

‘We hebben gehoord dat ze in de slaapkamer waren. Kunt u dat bevestigen?’ vroeg een van de journalisten. Volgens zijn perskaart was hij van *Newsday*.

‘Klopt, in de slaapkamer. Het driejarige zoontje heeft ze gevonden,’ antwoordde de rechercheur.

‘Waarmee heeft hij haar gewurgd?’

‘Er zat een nylon koord om haar nek.’

‘Dus... hij is de slaapkamer in gegaan, heeft haar gewurgd met een nylon koord, en zichzelf vervolgens aan die leiding verhangen. Toen kwam het kind binnen. Heeft hij een en hetzelfde koord gebruikt?’

Mijn telefoontje zoemde. Ik schoof het onder mijn kin terwijl ik *zij grond, hij leiding, nylon koord, slaapkamer, zoontje drie* in mijn blokje noteerde.

‘Hé, maffe Brit. Met Jeff. Hopelijk gaat het nog door vanavond?’

O, o. Mijn afspraakje. ‘Eh... hoi. Ja, natuurlijk gaat het door.’

‘Nee, het lijkt erop dat hij zelf een ander touw heeft gebruikt. Dat waarmee hij haar heeft gewurgd was dunner,’ zei de rechercheur.

‘Was het soms een ceintuur van een badjas?’ vroeg de *Newsday*-man.

‘Wat dacht je van acht uur bij Olives in Hotel W op Union Square? Daar kun je zalige martini’s krijgen. Dan besluiten we daar wel wat we verder doen.’

Vanaf hier was Union Square een kwartiertje met de taxi. ‘We besluiten daar wel wat we verder doen’ betekende dat hij nog moest uitmaken of hij wel iets in me zag. ‘Zalige martini’s’ betekende drinken op een nuchtere maag, een klassiek begin van een eerste afspraakje in New York.

‘Nee, geen badjasceintuur. Eerder een soort touw. Overigens was al langer bekend dat in het gezin sprake was van mishandeling,’ zei de rechercheur.

‘Jeff, prima, dan zie ik je daar wel.’ Ik stopte mijn mobieltje terug in mijn tas. ‘En waar is het jongetje nu?’ vroeg ik.

‘Bij zijn tante. Hij wordt afgeschermd van de pers, het is maar dat jullie het weten.’

Mijn telefoon ging weer over.

‘Stadsredactie, ik verbind je door met Jack,’ zei een stagiair van kantoor. Mijn hart sloeg een slag over.

‘Hé, ben je nog niet klaar met die moord c.q. zelfmoord? De tijd begint te dringen.’ Jacks vertrouwde stem klonk afgemeten.

‘We krijgen net de details te horen,’ zei ik even kortaf. ‘Ik bel alles zo snel mogelijk door.’

De verbinding was alweer verbroken.

Twee uur later zat ik opnieuw in een taxi, die ditmaal over Allen Street scheurde. Ik hield mijn linkeroog open terwijl ik mascara probeerde op te brengen. Het kasjmieren V-nektruitje dat ik de hele dag in mijn tas had gehad had ik inmiddels aangetrokken. Ik had (met hulp van een Spaanssprekende fotograaf) de Dominicaanse broer van de man die zijn vrouw had gewurgd geïnterviewd. Het jongetje had bedremmeld bij hem aangeklopt en gezegd: ‘Ik denk dat papa en mama dood zijn.’ Vervolgens had ik twee betraande nichtjes gevonden, die zeiden dat de man een kwade dronk had gehad en enorm jaloers was geweest, en dat ze de vrouw al vaker tevergeefs hadden gesmeekt bij hem weg te gaan.

Ik had gewacht tot de twee lijkzakken in een wagen van het pathologisch laboratorium waren geschoven en over de telefoon mijn verhaal doorgegeven.

Intussen was het vijf voor acht; ik zou minstens tien minuten te laat te komen voor mijn afspraak met Jeff. Terwijl ik eigenlijk alleen nog maar zin had om thuis op de bank neer te ploffen.

Jeff, een gynaecoloog met peper-en-zoutkleurig haar en waanzinnig blauwe ogen, had ik ontmoet op een contactavond voor singles, in het chique restaurant Houston’s in de Upper East Side. Het was

net een cocktailparty op een cruiseschip geweest, alleen had je er ongegeneerd met iedere man kunnen flirten zonder je zorgen te hoeven maken of hij misschien getrouwd was. Jeff had me om mijn telefoonnummer gevraagd... en ik had me altijd afgevraagd of gynaecologen verborgen talenten hadden.

Hij was 39, nooit getrouwd geweest en had de K2 beklommen, bracht ik mezelf in herinnering terwijl ik onder het gedimde licht van Olives op hem afliep. Automatisch plakte ik mijn hallo-ik-ben-je-sexy-date-voor-vanavond-glimlach op mijn gezicht.

Tijdens onze omhelzing liet hij taxerend zijn blik over mijn tieten en kont glijden; mannen dachten altijd dat je dat niet doorhad. Ik hoopte dat ik met de combinatie van V-hals en tweedbroek de transformatie van moord-zelfmoordoutfit naar dateoutfit had weten te bewerkstelligen.

‘Sorry, het was nogal een hectische dag vandaag. Ik was in de Lower East Side bezig met een heel tragisch verhaal over een driejarig joch dat...’

‘Van een stevige martini kikker je wel weer op,’ onderbrak hij me, en hij wenkte de barkeeper met een briefje van honderd. Goed, blijkbaar was hij niet zo’n luisteraar. Maar in elk geval zouden de drankjes gratis zijn.

‘En hoe heb jij het gehad vandaag? Veel vrouwen onder handen genomen?’ vroeg ik vrolijk terwijl hij een cocktail mijn richting op schoof.

Hij wierp me een blik toe alsof ik hem voor handtastelijke viespeuk had uitgemaakt.

‘Ik bedoel, jij hebt het vast ook druk gehad. Met je patiënten, je praktijk. Toch?’ Hmmm. Misschien was het niet gepast een gynaecoloog tijdens het eerste afspraakje naar zijn dagelijks werk te vragen.

Duidelijk niet, want Jeff veranderde vlug van onderwerp en vroeg of ik wist van wie het liedje was dat gedraaid werd. Twijfelend of het een soort test was of een oprechte vraag, giste ik in het wilde weg dat het Coldplay was, die je tegenwoordig in elke kroeg leek te horen.

‘Coldplay? Dat meen je toch niet, hè?’ Hij keek onthutst, en de barkeeper nam me medelijdend op. ‘En jij bent nog wel Brits. Hoe kun je Radiohead nou met Coldplay verwarren?’

‘Ach ja, dat wist ik ook wel,’ mompelde ik.

Vervolgens vroeg Jeff of ik van honden hield. Ik zei dat ik onlangs naar de tweede verjaardag van een chihuahua was geweest, maar van het feestje was vertrokken toen de gastvrouw me *Er is er een jarig* had willen laten blaffen.

Jeff vertelde me enthousiast dat hij een chocoladebruine labrador had die vorige week zijn verjaardag in een hondendagverblijf had gevierd.

‘Fijn, leuk voor hem,’ zei ik.

Of ik wel eens marihuana rookte, wilde hij vervolgens weten, waarop ik hooghartig antwoordde: ‘Alleen als er tabak bij zit.’

Hij vertelde me dat hij zijn eigen wiet kweekte – die hij alleen puur rookte – dat hij nooit iets met een vrouw zou beginnen die niet blowde, niet van honden hield of buiten Manhattan woonde.

Verward wees ik hem erop dat hij zelf in Old Brookville woonde, op Long Island, wat beslist niet onder Manhattan viel. Hij haalde zijn schouders op en zei dat het zijn regels voor vrouwen waren, hij hoefde zich er zelf niet aan te houden.

‘Ik heb bepaalde basiseisen. Ik bedoel, ik ben een drukbezet man en ik kan het me niet veroorloven tijd te verspillen aan vrouwen die mijn type niet zijn. Maar geen zorgen, jij bent de leukste van alle meiden met wie ik contact heb opgenomen na dat feest, en ik ben dól op de *New York Post*.’

Goh, wat is hij bedreven in complimentjes, dacht ik.

Ik mocht dan de leukste zijn van het niet nader vermelde aantal vrouwen van wie hij die avond het telefoonnummer had gescoord, ik bleek toch niet leuk genoeg. Of misschien kwam het doordat ik had gezegd dat ik wiet alleen met tabak rookte. Jeff kondigde al snel aan dat hij weg moest; hij had afgesproken met een golfmaatje dat in scheiding lag. Ik geloofde hem niet, maar maakte geen bezwaar. Met een vluchtige kus op de wang namen we op de hoek van 16th Street afscheid.

Via 14th Street slenterde ik terug naar huis, met het voornemen sushi te laten bezorgen – twee zalmsashimi, edamame, misosoep – en met een nieuw onderwerp voor de column die ik schreef over het vrijgezellenbestaan in New York, ‘Datedumpers’: over de kleine dingen die mensen zeggen en doen waardoor de ander besluit dat er geen tweede afspraakje in zit. Ik zou beginnen met een gynaecoloog die alleen uit wilde met vrouwen als ze van honden hielden, wiet rookten en niet van Long Island kwamen, ook al kwam hij dat zelf wel.

Aankomst, contact, conclusie, vertrek. Volgens die methode moest je zowel een date als een reportage benaderen, had ik ontdekt sinds ik drie jaar daarvoor in New York was komen wonen, een volslagen beginneling in allebei.

Deel een
.....

New York,
New York

Negenentwintig is best nog jong, toch?

Nieuwjaarsdag, Treasure Beach, Jamaica. Het jaar 2000. De eerste dag van het millennium!

Ik zat in de schaduw van een palm op het strand, met mijn dagboek balancerend op mijn zonverbrande knieën. Verderop in de golven speelde mijn groepje oude studievrienden een partijje voetbal. De kater waarmee we die ochtend wakker waren geworden in aanmerking nemend was hun energie bewonderenswaardig. Angus, mijn vriend, stond aan de rand van het water spetterend op en neer te springen, alsof hij auditie deed voor *Chariots of Fire*. Ik glimlachte en ging verder met het kauwen op mijn pen.

Lijstjes maken werkte nooit zo goed bij mij. Ik raakte de velletjes altijd kwijt voordat ik de punten efficiënt kon afvinken, maar er moesten hoognodig maatregelen getroffen worden. Over vier dagen zou ik in Londen weer op mijn kantoor bij *The Times* zitten, en moest ik de belangrijkste beslissing van mijn leven nemen.

Voor vier maanden naar New York? schreef ik op.

Voordelen:

Verslaggever worden voor geflipte New Yorkse tabloid en levenslange ambitie vervullen Lois Lane te zijn (wereldschokkende gebeurtenissen verslaan... grove misstanden aan het licht brengen... misschien Clark Kent-achtige collega ontmoeten).

Geestverruimende ervaringen opdoen in nieuwe stad voordat ik de gevreesde 30 bereik.

Als ik nu niet ga, gebeurt het nooit, want wie weet krijg ik binnenkort kinderen... zit ik straks vastgeketend aan een wandelwagen?

Vier maanden is niet zo lang om weg te zijn.

Nadelen:

Heb in Londen al een schat van een vriend, dus hoeft Clark Kent niet te ontmoeten.

Bereik binnenkort de gevreesde 30, eierstokken beginnen te verschrompelen, moet snel over kinderen nadenken.

Waarom naar een vreemde stad waar ik niemand ken, ver weg van de man met wie ik de rest van mijn leven wil delen?

Ik keek op en zag Angus in zijn vervaalde Vilebrequin-zwemshort door de branding rennen.

‘Henry, hier, hier!’ ‘Annabel, muts, niet daar, hier! Speel hem door!’ ‘O, Rory, sukkel dat je er bent.’

Ik grijnsde, maar toen werd ik weer overvallen door een knagende twijfel.

Wil ik de rest van mijn leven wel met Angus doorbrengen? En belangrijker, wil hij de rest van zijn leven wel met mij doorbrengen?

Vier maanden is wél lang om weg te gaan als toekomst van relatie onzeker is.

Alles kwijtraken en eindigen als ouwe vrijster met katten?

Via een uitwisselingsprogramma was me een baan aangeboden bij de Amerikaanse zusterkrant van mediabedrijf News Corporation in New York: de *New York Post*. Het beroemde dagelijkse tabloid stond bekend om zijn sappige misdaadverhalen, schunnige roddels en schreeuwerige koppen (waaronder de mooiste ooit geschreven: LIJK ZONDER HOOFD IN CAFÉ ZONDER VERGUNNING). Als ik toehapte, zou ik als reporter aan de slag kunnen, iets waarvan ik al eeuwen droomde.

Na het afronden van mijn studie had ik een reeks baantjes weten los te peuteren bij kranten en tijdschriften, voornamelijk door onbetaalde werkervaringsprojecten en schaamteloos geslijm. Mijn glansrijke carrière was echter beperkt gebleven tot onbeduidende klusjes: fotokopieën maken, knipsels verzamelen en ideeën opwerpen waarover anderen konden schrijven, me er altijd heimelijk voor schamend dat ik het niet in me had een ‘harde’ journalist te worden.

Dus naar New York gaan was een unieke kans, hield ik mezelf voor de honderdste keer voor. Ik legde mijn dagboek neer en keek weer naar mijn groep oude vrienden, van wie de meesten ook stelletjes vormden. Of was ik gestoord om mijn leven overhoop te gooien nu ik mijn schaapjes zo’n beetje op het droge had?

Want dat was zo. Ik was nu bijna twee jaar samen met Angus, een veelbelovend filmregisseur. Ik woonde in een knus rijtjeshuis ‘met potentieel’ in het multiculturele West-Londense Shepherd’s Bush, samen met Kathryn en Tilly, twee huurbetalende vriendinnen, waardoor ik de hypotheek kon opbrengen. Ik had de gewichtige functietitel ‘assistent-redacteur achtergrondartikelen’ bij de Londense kwaliteitskrant *The Times*. Toegegeven, soms zag ik als

een berg tegen de werkdag op, maar wie had dat nou niet af en toe als hij zich 's ochtends vroeg met de metro naar kantoor sleepte?

Ja, met mijn dertigste verjaardag in zicht durfde ik zelfs aan te nemen dat ik op schema lag om al die ambitieuze hokjes af te vin- ken waarvan vrouwen stilletjes droomden: een diamant aan je vin- ger (bij voorkeur een oud familie-erfstuk), een uitbundige maar ontroerende bruiloft (bij voorkeur in een pittoresk dorpskerkje met naastgelegen landhuis), en volop de tijd om er drie kinderen van een geweldige vader uit te persen voordat de eierstokken in gedroogde pruimen veranderden.

Was het dan geen waanzin om dat allemaal op het spel te zetten voor een maffe tabloid in New York?

Toen ik zes weken later Angus' woning in Kentish Town binnenliep, kwam de geur van gebakken spek me tegemoet. Angus stak zijn hoofd om de keukendeur. Zijn blonde haar was nu kortgeknipt, zijn nog bruine tint van Jamaica werd geaccentueerd door mijn favorie- te donkerblauwe Paul Smith-shirt. Ik sloeg mijn armen om zijn mid- del en snoof zijn vertrouwde Eau Sauvage op.

'Hallo, lekker stuk. Hoe gaat het met pakken?' vroeg hij terwijl hij weer naar het fornuis liep.

'Redelijk.' Over minder dan 24 uur zou ik in de vertrekhal van Heathrow staan.

Ten langen leste had ik tegen mezelf gezegd dat ik moest ophou- den zo'n watje te zijn, en ik had de baan aangenomen op de dag dat we van Jamaica waren teruggekeerd. Sindsdien had ik iedereen suf verveeld met grootse verhalen over mijn toekomst als tabloidreporter in Manhattan, ook al had ik geen enkel idee wat het in werkelijkheid in zou houden. Maar vanavond raakten mijn Lois Lane-fantasieën weer overschaduwd door de paniek om wat ik achterliet.

Angus' keuken was het gebruikelijke tafereel van huiselijkheid. Hij stond geroutineerd tomaten, waterkers, spinazie en uitgebakken spekjes voor een salade te mengen. Ik volgde zijn soepele bewegin- gen. Angus. Knap-op-het-perfecte-af. Hij was de enige die ik kende die bereid was midden in de nacht zijn bed uit te komen en met me naar het platteland te rijden om een meteorregen te zien; niet dat we dat ooit hadden gedaan. Qua kleding had hij een geweldige smaak (en ook qua inrichting), wat handig was, want als het op stijl aankwam was ik een braakliggend terrein. Hij kon een wijnkaart ontcijferen en een Le Creuset-pan hanteren, terwijl ik al in alle sta- ten raakte als ik een pakje diepvriesgroenten moest ontdooien. We waren beste maatjes, hadden dezelfde vrienden, en het stond buiten kijf dat we van elkaar hielden. Maar waren we ook elkaars grote

liefde? Het probleem was dat we dat na bijna twee jaar nog steeds niet leken te weten. En mijn fantasieën over New York maakten die vraag alleen maar prangender.

Ik pakte de aangebroken fles Brunello di Montalcino van het dressoir, schonk voor mezelf een glas tot het randje vol en vulde het zijne bij. Daarna viste ik een nieuw pakje van tien stuks Marlboro Lights uit mijn tas. Met Nieuwjaar was ik min of meer gestopt met roken, maar vanavond kon ik niet zonder.

Ik liep de woonkamer in om de stenen asbak te pakken die op zijn salontafel stond, en bleef even staan om de zo vertrouwde ruimte in me op te nemen.

Wanden vol boeken, twee diepe blauwe banken tegenover een tv met de modernste snufjes, grote schuiframen met uitzicht op de witte huizen in de Noord-Londense straat. We hadden hier talloze avonden tegen elkaar aan gekropen gezeten, hij in een poging wakker te blijven voor het late sportprogramma, ik veinzend het 'ideale vriendinnetje' te zijn dat ervan genoot. Stel dat mijn vertrek betekende dat we hier nooit meer samen televisie zouden kijken?

Ik liep naar zijn overvolle schoorsteenmantel om naar mijn favoriete foto te kijken. Angus had hem een jaar geleden in Parijs genomen, toen ik bij Armani een groene suède jurk aanpaste. Ik zag er behoorlijk sexy in uit, moest ik zeggen. Hij had me de jurk cadeau gedaan, en daarna waren we in Saint Germain oesters gaan eten. De droomvakantie van elke vrouw.

Ernaast stond een groeps kiekje van ons allemaal in Jamaica, op oudejaarsavond. Vier stelletjes, waarvan er twee inmiddels verloofd waren... en we waren pas anderhalve maand terug. Er stonden al verschillende andere rijkelijk versierde bruiloftsuitnodigingen op de schoorsteenmantel, samen met een foto van Angus' eenjarige peetzoontje.

Het leek de laatste tijd wel alsof de hele wereld zich verloofde, zwanger raakte, alsof het een competitie was om te bewijzen wie zijn leven op orde had. Ik had gezworen me niet te laten intimideren door die grote haast om te nestelen, totdat zelfs Sandra, mijn immer wijze bureauredacteur bij *The Times*, me eraan had herinnerd dat ik als vrouw niet onbepakt de tijd had.

'Zie dit als je laatste avontuur en geniet van de ervaring,' had ze gezegd terwijl ze me de aanbevelingsbrief overhandigde die ervoor zou zorgen dat ik werd geaccepteerd voor de uitwisseling met de *New York Post*.

'Ja, en zodra je terugkomt trouw je met Angus,' had haar secretaresse Gill er ernstig aan toegevoegd. 'We rekenen nog steeds allemaal op die bruiloft met toeters en bellen, hoor.'

‘Jullie zien één detail over het hoofd: dat Angus misschien geen bruiloft met toeters en bellen met mij wil,’ had ik ze voorgehouden.

Ze hadden met hun ogen gerold. Voor iedereen leek het een uitgemaakte zaak dat Angus en ik zouden trouwen. Voor onszelf, nou ja, we zouden wel zien hoe het liep terwijl ik in New York was. Angus had gezegd dat hij het zat was dat ik altijd om me heen liep te spieden uit angst dat ik iets miste. Maar ik wist dat ik niet de enige was die heimelijk om zich heen spiedde. Ik wist dat we ons allebei afvroegen of we wel echt de ware waren voor elkaar. Stel dat er ergens op aarde iemand anders rondliep die onze twijfels zou wegnemen?

‘Als je maar onthoudt dat je geen vijftientig meer bent. Op een gegeven moment moet je aan de toekomst gaan denken,’ had Gill gezegd.

‘Maar 29 is toch best nog jong?’ had ik tegengeworpen.

En vier maanden in New York was niets. Toch?

Er viel een typische februari-miezerregen toen ik de volgende middag aankwam bij mijn ouders in de West-Londense buitenwijk Ealing. Op de vloer lagen idiote plavuizen, voor de ramen hingen gordijnen met een jarenzeventigmotief, die mijn moeder weigerde te vervangen. De regendruppels verwaaiden in de wind toen mijn vader mijn bagage in de auto zette en mijn moeder met een mueslireep en een appel voor onderweg naar buiten kwam. Ik weerhield me ervan bits te zeggen dat Virgin Atlantic maaltijden aan boord serveerde.

Geslepen als hij was, had Angus de luchthavenhonneurs aan mijn ouders overgelaten, en terwijl we met ons drieën in hun rode Rover over de M4 richting Heathrow reden, voelde ik me net een tiener die naar kostschool wordt afgevoerd. Vanaf het viaduct over Brentford staarde ik naar de verzameling leegstaande kantoorpanden die naast de snelweg waren gebouwd, allemaal uitgedost met troosteloze borden die ‘prestigieuze bedrijfsruimte’ beloofden. Wat een warm welkom moesten de grauwe torens vormen voor bezoekers die voor het eerst vanaf Heathrow Londen in reden. Maar ik liet ze juist achter!

Bij het passeren van de laatste druilerige buitenwijken – rechte en halvemaaanvormige rijen twee-onder-een-kapwoningen met rode pannendaken versierd met spichtige televisieantennes en satelliet-schotels – stelde ik me Central Park voor, omgeven door de imposante oude appartementenblokken die ik uit Woody Allen-films kende, lommerrijke Greenwich Village-straten met hoge stoepen om koffie op te drinken, en van die stijlvolle minimalistische cafés

waar ze in *Sex and the City* altijd naartoe gingen. Niet dat ik iemand kende om mee in een café te gaan zitten; ik kende überhaupt niemand in New York.

‘Weet je zeker dat je alles bij je hebt?’ vroeg mijn moeder met een betraande blik over haar schouder.

Voor de zoveelste keer controleerde ik in gedachten mijn bagage. Mijn nieuwe groene Nicole Farhi-jas tegen het gure winterweer, een selectie van Miss Selfridge- en Ghost-feestjurkjes voor het geval ik ooit ergens voor zou worden uitgenodigd, het sexy Dior-ondergoed dat ik in Parijs van Angus had gekregen en dat ik alleen maar meenam als herinnering aan hem, uiteraard.

Het enige waaraan ik echter werkelijk waarde hechtte, was de foto in het grove bruine lijstje die hij me als afscheidscadeautje had gegeven. Genomen tijdens een fazantenjacht bij zijn vaders landhuis in Gloucestershire. We stonden er lachend op, gehuld in oude Barbour-jacks. Hij had zijn arm stevig om me heen geslagen.

Ik was volgeschoten toen ik het pakje de avond tevoren na het eten had opengemaakt. We zagen er zo onvoorstelbaar gelukkig op uit.

Ik herinnerde mezelf eraan dat ik me dat weekeinde eigenlijk een vreselijke boerentrien had gevoeld, omdat ik de enorme misstap had begaan tijdens de jacht mijn moeders gele kaplaarzen te dragen. En dat er kort nadat de foto was genomen, honderden halfdode, fladderende fazanten om me heen waren neergestort. Maar ja, de schoonheid – of het probleem – van terugkijken was dat in je herinnering altijd alles perfect was.

Aangekomen bij de vertrekhal zei ik tegen mijn ouders dat ik wel alleen in kon checken, zodat ze geen parkeerplek hoefden te zoeken, maar dat bleek aan dovemansoren gericht. Mijn moeder stooft weg om een kaartje en een bagagekarretje te halen, terwijl mijn vader mijn twee tassen uit de kofferbak hees.

‘Dit doet me denken aan toen mams voor ons trouwen naar Parijs ging om als secretaresse te werken. Het is belangrijk om je horizon te verbreden,’ zei hij. Mijn moeder was destijds 23 geweest, en een jaar later was mijn vader vanuit Birmingham, waar hij voor de BBC had gewerkt, naar Parijs gevlogen om haar een aanzoek te doen. De grote verhuizing naar Londen was een jaar daarop gevolgd. Ze hadden Ealing uitgekozen vanwege de goede metroverbinding, en mij daarmee overgeleverd aan een spannende puberteit van rondhangen voor het station, samen met de andere buitenwijkse kinderen mijn best doend er stoer uit te zien.

Mijn moeder omklemdde beschermend het handvat van mijn karretje terwijl ik in de rij aansloot om in te checken. Een stukje ver-

derop kwam een vrouw van ongeveer mijn leeftijd met onbevat-
lijk glanzend witblond haar, uit haar gezicht gehouden door een
Gucci-bril, op de balie van de eerste klas afstevenden. Met een lijsig
Amerikaans accent kondigde ze luidkeels 'JFK' aan. Boven haar
minirokje en cowboylaarzen droeg ze een irritant chique schapen-
vachtjas.

'Geen degelijke kleding voor een vliegreis,' merkte mijn vader op.

'Ach, als je eersteklas reist doet het er niet toe.' Ik voelde me uiter-
mate on-Manhattans in mijn spijkerbroek, gympen en met mijn
betuttelende ouders naast me. Ik nam me heilig voor dat ik bij
terugkeer wonderbaarlijk getransformeerd zou zijn tot Sarah Jessica
Parker, zij het wellicht met iets minder dure schoenen.

Mijn ouders liepen met me mee naar de ingang naar de vertrek-
hal en namen met tegenzin afscheid.

'Zorg goed voor jezelf, Bridgie,' zei mijn moeder. Haar ogen
waren weer vochtig.

'Ik ga niet naar de maan of zo,' zei ik terwijl ik mijn handtas ste-
vig vasthield, hoewel het ineens wel zo aanvoelde. Mijn maan was
New York City: een bruisende metropool met acht miljoen mensen,
zesduizend kilometer van huis, waar ik geen mens kende.